

# 1

*Arkaniu avidė, 1989 metų rugpjūčio 23-ioji*

– Klo! Klo!

*Tù me estás dando mala vida.\**

– Klo!

Klotilda lėtai nusiėmė ausines. Nepatenkinta. *Manu Chao*\*\* balsas ir grupės *Mano Negra* pučiamieji šiltų akmenų tyloje čerškė ne garsiau nei svirpliai už avidės sienų.

– A?

– Važiuojam...

Klotilda atsiduso nesikeldama nuo suolo, ant kurio buvo įsitaisiusi, – pusiau perpjauto kamieno, brūžuojančio užpakalį. Nusišvilpt. Jai prie širdies ši atsaini, kone akiplėšiška poza, akmenys, įsirežę į nugarą po drobine suknete, žievė ir atplaišos, dreskiančios šlaunis kas kartą, kai jos koja imdavo mušti *Mano* pučiamųjų grupės ritmą. Ant kelių sąsiuvinis, tarp pirštų rašiklis. Susirietusi į kamuoliuką. Atitolusi. Laisva. Visiška priešingybė savo giminei – nelanksčiai, korsikietišškai, pastirusiai. Ji padidino garsą.

*Se la traga mi corazón.*

---

\* Roko grupės *Mano Negra* daina *Mala vida* („Nepakenčiamas gyvenimas“). (Čia ir toliau – vert. past.)

\*\* Ispanų kilmės prancūzų dainininkas ir muzikantas (g. 1961), grupės *Mano Negra* atlikėjas, 1998 m. pradėjęs solinę karjerą.

Tie muzikantai – dievai! Klotilda užmerkdamo akis, praverdavo lūpas; viską būtų atidavusi, jei kas nors ją teleportuotų į pirmą *Mano Negra* koncerto eilę: ir per tą žaibišką kelionę suaugti trejais metais, paūgėti trimis dešimtėmis centimetrų, trim liemenėlės dydžiais. Kratyti dideles dailias krūtis po juodais prakaitu permirkusiais marškinėliais transo pagautų gitaristų panosėje.

Ji atsimerkė. Nikolia tebestovėjo priešais ją ir atrodė nepatenkintas.

– Klo, visi tavęs laukia. Tėtis ne...

Nikolia aštuoniolika, jis trejais metais vyresnis už ją. Vėliau jos brolis taps advokatu. Ar profsąjungos vadovu. Arba Nacionalinės žandarmerijos intervencijos grupės\* derybininku, vedančiu derybas su banditais, įsitvirtinusiems banke, kad šie vieną po kito išleistų įkaitus. Nikolia be galo mėgo vaidinti kietą. Atlaikyti smūgį, patirti šoką, iškęsti. Matyt, tai suteikia iliuziją, kad jis tvirtesnis, protingesnis, atsparesnis už kitus. Tai tikrai pravers jam visą gyvenimą.

Nukreipusi žvilgsnį, Klotilda kurį laiką žvelgė į dvynius mėnulių atviroje jūroje prie Revelatos kyšulio – vieną įkritusi į vandenį, kitą – pakibusį tamsiame danguje; tarsi du bėgliai, genami pusiasalio švyturio: pirmas virpantis, antrasis sutrikęs. Gal vėl užsimerkti? Iš esmės taip paprasta teleportuotis į kitą planetą.

Dviejų vokų koordinacija.

Viens, du, trys... uždanga!

Tačiau ne, akys turi likti atmerktos, reikia išnaudoti paskutines minutes, užrašyti kol kas dar neišsisklaidžiusį sapną sąsiuvinyje, kurį laiko pasidėjusi ant kelių. Išraižyti žodžius baltame lape. Skubiai. Neišvengiamai.

*Mano sapnas vyksta visai čia pat, Očelučos paplūdimyje, bet po daugelio metų; aš atpažinau uolas, smėlį, užutėkio formą – jie vis tokie pat. O aš – ne, aš pasenau. Močiutė!*

---

\* GIGN (*Groupe d'intervention de la Gendarmerie nationale*) – elitinis antiteroristinis policijos padalinys prie Prancūzijos nacionalinės žandarmerijos.

Kiek tai truko? Porą minučių? Kol Klotilda parašė dar dešimt eilučių, kol nuskambėjo *Rock Island Line. Mano Negra* dainos neilgos.

Tėtis priėmė tai kaip iššūkį. O juk nieko panašaus nebuvo. Ne ši sykį. Jis čiupo jai už rankos.

Klotilda pajuto, kaip nulėkė šalin ausinės; kairioji įsivėlė tarp jos juodų, gelio suklijuotų plaukų sruogų. Rašiklis nukrito į dulkes. Sąsiuvinis liko ant suolo – ji nespėjo jo pačiupti, įsibrukti į krepšį, bent jau paslėpti.

– Tėti, po velnių, man skauda...

Tėtis nutylėjo. Ramus. Šaltas. Glotnus. Kaip paprastai... Lėdo luitas, atplukdytas į Viduržemio jūrą.

– Paskubėk, Klotilda. Mes išvažiuojame į Prezuną. Visi tavęs laukia.

Plaukuota tėčio ranka suspaudė jai riešą. Truktelėjo. Nuoga šlaunis nusibruožė į suolo medį. Jai teliko tikėtis, kad jos sąsiuvinį pakels mamulė Lizabeta ir tvarkingai padės prie kitų jos fermoje išmėtytų daiktų neatvertusi, neskaitydama. Ir rytoj jį jai gražins. Mamule ji gali pasikliauti.

Tiktai ja...

Tėtis šitaip ją tempė keletą metrų, paskui stumtelėjo į priekį – taip paleidžiama ranka kūdikio, žengiančio pirmuosius žingsnius, bet liekama už kelių žingsnių nuo jo pasiruošus nutverti ranka. Avidės kieme nuo didelio stalo ją stebėjo visa šventoji šeimyna – sustingę vaškiniai veidai, ištuštinti vyno buteliai, geltonų rožių puokštės. Tėtušis Kasaniu, visas klanas... Tikras Greveno muziejaus\* filialas. Korsikos paviljonas. Nežinomi Napoleono pusbroliai.

Klotilda užgniauzė besiveržiantį juoką.

Tėtis niekada nebūtų pakėlęs prieš ją rankos, bet dar liko penkios atostogų dienos. Jai negalima perlenkti lazdos, jei nenori, kad jos mažasis grotuvas, ausinukės ir garsajuostės būtų ištėkštos į jūrą nuo Revelatos kyšulio, jeigu nori atgaut savo są-

---

\* Paryžiaus vaškinių figūrų muziejus Monmartro bulvare.

siuvinį, vėl pamatyti Natalį, gal net susitikti Orofiną, Idrilę ir jų jaunikius delfinus, jeigu nori turėt užtektinai laisvės, kad galėtų šnipinėti Nikolia ir Marijos Kjaros gaują...

Žinią ji suprato. Nevilkdama kojų, Klotilda nurisnojo prie fuego. Taigi programa pakeista, važiuojame į Prezună? OK, ji mandagiai išklausys polifonijos koncertą toje tarp brūzgynų pasislėpusioje koplyčioje su tėčiu, mama ir Nikolia. Paaukoti vakarą – tiek jau to. O savo savimeilę nuryti sunkiau...

Ji pastebėjo, kaip tėtušis Kasaniu keliasi, meta įdėmų žvilgsnį į tėtį, o šis ženkle jam rodo: viskas gerai. Tėtušio žvilgsnis ją išgąsdino. Tai yra labiau negu bet kada.

Fuego stovėjo žemėliau, ant kelio, besileidžiančio į Revelatos kyšulį. Mama su Nikolia jau sėdėjo automobilyje. Nikolia pasislinko, duodamas jai vietos ant užpakalinės sėdynės, šįsyk su supratinga šypsenele. Koncertas toje brūzgynuose pasimetusioje bažnyčioje, ta tėčio manija jam taip pat buvo atgrasūs.

Net labiau negu jai, kur kas labiau. Bet Nikolia išties puikiai mokėjo tvardyti. Vėliau, gavęs savo nepalaužiamojo laipsnį, galbūt jis net taps Respublikos prezidentu kaip Miteranas, išmoks septynerius metus viską kęsti nė nemirkstelėdamas, kad galop vėl būtų perrinktas... Vien dėl malonumo dar septynerius metus kęsti smūgius ir kritiką.

Tėtis varė greitai. Kaip dažnai nuo to laiko, kai nusipirko savo raudonąjį fuego. Kaip dažnai, kai būdavo sudirgęs. Tylus įniršis. Mama kartais uždėdavo ranką jam ant kelio, ant pirštų, kai jis viršydavo greitį. Jis vienintelis norėjo klausytis to sumauto koncerto. Turbūt jo galvoje knibžda: nedėkingi vaikiščiai, žmona, kuri juos gina, pamirštos saliečių šaknys, jų kultūra, pagarba jų vardui, jo pakantumas, jo kantrybė: „Tik vienas vakaras – ne per daug jūsų prašau, velniai griebtu!“

Šmėsčiojo posūkiai. Klotilda vėl užsidėjo ausinukus. Tuose Korsikos keliuose jai visad baisoka – netgi dieną, ypač dieną, kai jie susitikdavo kitą automobilį, kemperį; skardžiai šioje saloje – tikra beprotybė. Ji mąstė, jog tėtis taip spaudžia, kad apsira-

mintų ar nepavėluotų užimti vietos pirmoje eilėje koplyčioje po kaštainiais, bet jei susitiks ožką, šerną, bet kokį palaidą gyvūną, jiems galas...

Jokio gyvūno jie nesusitiko. Bent Klotilda jokio nepastebėjo. Ir niekas niekada neaptiko nė mažiausio jų pėdsako. Nors tai buvo viena iš žandarų hipotezių.

Tai buvo staigus posūkis ilgos tiesiosios gale už Revelatos pusiasalio, posūkis, iškilęs virš dvidešimt metrų suvirtusių uolų šlaito, vadinamo Petra Koda.

Dieną vaizdas iš ten buvo svaiginantis.

Fuego visu greičiu įsirėžė į medinį aptvarą.

Trys lentos, skiriančios kelią nuo prarajos, padarė, ką galėjo. Nuo smūgio jos išsiritė; sudaužė du fuego žibintus; aplamdė buferius.

Bet neatsilaikė.

Vargu bau jos pristabdė įsibėgėjusį automobilį. Jis tebelėkė tiesiai į priekį visai kaip tuose animaciniuose filmukuose, kur herojus bėga per tuštumą, galop stabteli, nustebęs, ūmios panikos pagautas žiūri sau po kojom... ir garma žemyn kaip akmuo.

Tą ir pajuto Klotilda. Kad fuego nebeliečia žemės. Kad dingsta tikrasis pasaulis. Kaip atotrūkis prote – kažkas, ko negali nutikti, – ne tikrovėje, ne jiems, ne jai...

Ta mintis šmėstelėjo dalelę sekundės, ir iškart po to tikrovė sprogo. Pirmiausia fuego atsitrenkė į uolas, paskui du sykius atšoko.

Tėčio galva ir krūtinės ląsta suguro į vairą, automobiliui vertikaliai atsitrenkus į akmens luitus. Mamos krūtinė buvo sutraiškyta po antro kūliavirščio priešais uolą, kuri pervėrė mašinos dureles. Sulig trečiuoju stogas prasivėrė virš jų kaip plieninis žandikaulis.

Paskutinis smūgis.

Čia fuego ir sustingo trapioje pusiausvyroje, dešimt metrų viršum ramios jūros.

Ir stojo tylą.

Nikolia sėdėjo šalia jos. Tiesus. Prisisegęs diržą.

Niekada jis nebus prezidentas, net profsąjungos atstovas kokioje nors suknistoje įmonėje. Suplotas į blyną. Kietuolis, kaip sakė. Turbūt juokauji! Kiaušinio lukštas, žvirblio kremzlytė pabaisos nasruose. Skudurinės marionetės kūnas, suniokotas plyšusio stogo.

Užmerkti vokai. Kitur – į amžinybę.

Viens, du, trys. Uždanga!

Keista, Klotildai nieko neskaudėjo. Vėliau žandarai paaiškino, kad trys kūliavirsčiai reiškė tris smūgius – po keleivį kiekvienam. Kaip žudiko, kurio revolverio cilindre būtų tik trys kulkos.

Ji svėrė ne daugiau kaip keturiasdešimt kilogramų. Išlindo pro išdužusį langą, net nejausdama, kaip stiklo šukės raižo rankas, kojas, drasko suknelę. Instinktyviai užsiropštė aukštyn, palikdama ant slidžių akmenų raudonus pėdsakus per kelis metrus nuo fuego.

Toliau ji nenuėjo. Tik prisėdo ir įbedė akis į sumišusį kraują ir benzina, lašančius nuo kūnų ir geležies, į smegenis, tekančias iš kiaušų. Čia ją po dvidešimt minučių ir aptiko žandarai, paskui gaisrininkai ir dešimtys kitų gelbėtojų.

Klotildai buvo lūžęs riešas, įskilę trys šonkauliai, išniręs kelis... Niekai.

Stebuklas.

– Jums nieko nėra, – patvirtino senas gydytojas, palinkęs virš jos melsvame švyturėlių šviesos ratile.

Nieko.

Taip, tikrai!

Nieko.

Viskas, kas jai šią akimirką liko.

Tėčio, mamos ir Nikolia kūnai buvo sudėti į didelius baltus maišus. Kažkokie žmonės vaikštinėjo po raudonas uolas, palenkę galvas, lyg būtų ieškoję kitų pažirusių jų gabalų.

– Reikia gyventi, panele, – tarė jaunas policininkas, užmesdamas jai ant pečių pasidabruotą folijos apklotą. – Reikia gyventi dėl jų. Kad nepamirštumėt.

Ji pažvelgė į jį kaip į kvailį, kaip į kleboną, kalbantį apie rojų. Bet jis buvo teišus. Galop net blogiausi prisiminimai nublanksta, jei virš jų kaupi kitus, daug kitų. Netgi tie, kurie pervėrė jums širdį, suraižė smegenis, netgi patys intymiausi. Ypač patys intymiausi.

Nes kitiems tie nerūpi.



*Po dvidešimt septynerių metų*



**- I -**

**REVELATA**



## 2

### *2016 metų rugpjūčio 12-oji*

– Čia.

Klotilda padėjo violetinių čiobrelių puokštelę ant geležinio aptvaro. Ji paprašė Franko sustot keliais vingiais aukščiau ir prisiskinti jų tarp sausakrūmių, želiančių tarp Petra Kodos uolų.

Kad užtektų trims.

Frankas pasekė jos pavyzdžiu, nė akimirkos nenuleisdamas akių nuo kelio. Pasatas stovėjo šalikelėje su mirksinčiais avariniais žibintais.

Valentina pasilenkė paskutinė ir aiškiai nenorom, lyg palenkt savo metrą septyniasdešimt reikalautų iš jos neapsakomų pastangų.

Jie stovėjo čia visi trys prieš dvidešimties metrų pragarmę. Kunkuliuojanti tarp povandeninių uolų jūra nepavargdama stengėsi nudažyt violetiniu atspalviu raudonas uolas, apraizgyti plonyčiais rudais dumbliais akmenų plyšius kaip senatvės dėmėm raukšlėtą odą.

Klotilda atsisuko į dukrą. Penkiolikmetė Valentina jau praugo ją penkiolika centimetrų. Ji vilkėjo aukščiau kelių nukirptus džinsus ir marškinėlius *House of Cards*\*. Tiesą sakant, ne-

---

\* „Kortų namelis“ – JAV televizijos serialas, rodomas nuo 2013 m.

labai tinkama apranga įžengti į mauzoliejų, padėti puokštę ir tylos minute pagerbt atminimą.

Klotilda praleido tai nemačiom. Jos balsas skambėjo lipšniai.

– Čia, Valentina. Čia žuvo tavo senelis ir močiutė. Ir dėdė Nikolija.

Valentina žiūrėjo toliau, aukščiau, įdėmiai stebėjo vandens motociklą, šokčiojantį ant bangų atviroje jūroje prie Revelatos kyšulio. Pasirėmęs į aptvarą, Frankas skersakiavo tai į pragarmę, tai į mirkčiojantį pasatą.

Laikas tęsėsi lyg nualintas kaitros. Lašas po lašo kapsėjo saulės ištirpintos sekundės. Pravažiuojantis automobilis tvokstelėjo į juos karščio banga. Nuogas iki juosmens vairuotojas metė į juos nustebusį žvilgsnį.

Nuo 1989 metų vasaros Klotilda nė sykio nebuvo čia grįžusi.

Bet daugybę kartų galvojo apie tą vietą, apie tą akimirką. Apie tai, ką pasakys, ką pagalvos priešais tuštumą. Apie prisiminimus, kurie užgrius gūisiais. Apie tai, kaip pristatys tą maldininkų žygį. Kaip pagarbos pareiškimą. Kaip pasidalinimą.

O jie viską gadina!

Klotilda įsivaizdavo bendrystę, jautrius klausimus, jaudulį, pasidalintą su Franku ir Valentina. Drauge, vieningai. O jie stypso kaitroje prie užtvaro, lyg jiems būtų sprogsi pasato padanga ir jie sugižę lauktų techninės pagalbos, nudelbę akis į laikrodžius ar užvertę į dangų, bet kur, kad tik jos nenukryptų į tuos kraujo spalvos vulkaninius akmenis.

Klotilda atkakliai kreipėsi į dukrą.

– Tavo senelis vadinosi Polis. O močiutė Palma.

– Žinau, mama...

Ačiū, Valentina! Kaip miela!

Jos dukra nutęsė tą „žinau“ lygiai taip, kaip atsakydama į įprastas jos pastabas.

*Susitvarkyk drabužius. Išjunk mobilųjį. Pasijudink.*

Jos įprastos minimalios draugiško konflikto sureguliuavimo pastangos.

Žinau, mama...

„Gerai, Valu, – pagalvojo Klotilda. – Gerai, tai ne pats linksmiausias atostogų momentas. Gerai, jums jau galvą sopa nuo tos avarijos, įvykusios kone prieš trisdešimt metų. Bet, po velnių, Valu, prieš tave čia atsiveždama aš pralaukiau penkiolika metų! Kad tu paaugtum, kad įstengtum suprasti, kad pirma laiko neužknisčiau tau gyvenimo.“

Vandens motociklas pradingo. Arba jį užliejo banga ir jis paskeno.

– Judam? – paklausė Valu.

Šįsyk be įprastų minimalių pastangų. Net nesistengdama nuslėpti nuobodulio po dirbtinio liūdesio kauke.

– Ne!

Klotilda pakėlė balsą. Frankas pirmąsyk atplėšė žvilgsnį nuo pasato, kuris ir toliau mirksėjo jam kaip maniakė koketė.

„Ne! – mintyse pakartojo Klotilda. – Aš penkiolika metų laikausi, penkiolika metų esu išminuotoja, mieloji, dvidešimt metų esu miela draugė, Frenki, kuri niekada nesiskundžia, kuri visąlaik paikai šypsosi, priekvaisė, linksmuolė, kuri nedramatizuoja, kuri sulipdo šukeles, nuramina, stovi prie kasdienio gyvenimo vairo niūniuodama, kad jums neprailgtų kelias. Ir ko už tai prašau? Tik penkiolikos minučių! Penkiolikos minučių iš penkiolikos jūsų atostogų dienų! Penkiolikos minučių iš penkiolikos tavo gyvenimo metų, mieloji! Penkiolikos minučių iš dvidešimties mūsų meilės metų, brangusis!

Penkiolikos minučių už visa kita, ketvirčio valandos užuojautos mano vaikystei, nutrūkusiai čia, ant šitų uolų, kurioms tai vienas juokas, kurios viską pamiršo ir stovės čia dar milijoną metų. Penkiolika gyvenimo minučių – argi tai per daug?“

Jie davė jai dešimt.

– Judam, tėti? – vėl pareikalavo Valu.

Frankas linktelėjo, ir mergina palei aptvarą nužingsniavo prie pasato, šlepsėdama į asfaltą savo vietnamietiškom šlepsėtėm, žvilgsniu naršydama kiekvieną kelio lopinėlį per tris vingius aukščiau, lyg ieškotų gyvybės žymių šioje akmenų dykroje.

Frankas atsisuko į Klotildą. Kaip visada – proto balsas.

– Žinau, Klo. Žinau. Bet reikia suprasti Valu. Tavo tėvų ji nepažinojo. Aš taip pat. Jie mirė prieš dvidešimt septynerius metus. Buvo jau beveik dešimt metų mirę, kai mes susipažinom, beveik penkiolika, kai gimė Valu. Jai jie... – jis padvejojo, atgalia ranka perbraukė kaktą. – Jie... jie nėra jos gyvenimo dalis.

Klotilda neatsakė.

Blogiausiai atveju būtų norėjusi, kad Frankas užsičiauptų ir duotų jai penkias paskutines tylos minutes.

Dabar viskas žlugo. Į jos mintis skverbėsi niekingas palyginimas su močiute Žana ir seneliu André, Franko tėvais, pas kuriuos jie viešėdavo kas ketvirtą savaitgalį, pas kuriuos Valu iki dešimties metų praleisdavo visus trečiadienius, o dar ir dabar puola pas juos ieškoti priebėgos, kai tik nepaisoma kurios nors iš jos aikščių.

– Ji per jauna, kad suprastų, Klo.

*Per jauna...*

Tačiau Klotilda linktelėjo, parodydama, kad pritaria.

Kad klauso Franko. Kaip visada. Kaip beveik visada. Vis rečiau.

Šiaip ar taip, kad pritaria jo visiems atvejams paruoštiems sprendimams.

Frankas nuleido akis ir taip pat nužingsniavo prie pasato.

Klotilda nekrustelėjo. Dar ne.

*Per jauna...*

Šimtus kartų jinai svėrė už ir prieš.

Gal geriau nieko nesakyti, nepainioti dukros į tą seną negandos istoriją? Pasilikti ją sau? Jokių problemų; ji buvo įpratusi gromuliuoti savo nusivylimus.

Bet ant kitos svarstyklių lėkštutės buvo psichologų kalbos, mergaitiški žurnalai, draugės – gerosios patarėjos: šiuolaikinė mama turi žaisti atvirai, pakloti ant stalo šeimos paslaptis, sulaužyti tabu. Viską išdėti, nekelti sau klausimų.

*Supranti, Valu, kai aš buvau tavo metų, pakliuvau į labai baisią avariją. Bent akimirką pasistenk atsidurt mano vietoje. Tik įsivaizduok, kad mes visi trys apsiverčiam, kad abu mes – tėtis ir aš – žūstame. Kad tu lieki viena.*

*Tik pagalvok apie tai, mieloji... Gal tai padės tau suprasti, kas yra tavo motina. Kodėl nuo to laiko ji daro viską, kad gyvenimas tekėtų jos „nepermerkdamas“.*

*Jei tave kada tai sudomintų.*

Klotilda paskutinįsyk įdėmiai apžvelgė Revelatos kyšulį, tris rausvai violetinių čibrelių puokšteles; paskui ryžosi prisijungti prie šeimos.

Frankas jau sėdėjo prie vairo. Radiją išjungęs. Valentina nuleido savo durelių stiklą ir vėdavosi „Keliautojo vadovu“. Švelniui mostu Klotilda sutaršė dukrai plaukus; toji nepatenkinta kažką suniurnėjo. Klotilda priverstinai nusijuokė ir atsėdėjo šalia vyro.

Sėdynės buvo labai įkaitusios.

Klotilda pasiuntė Frankui atsiprašantią šypsena – savo susitaikymo kaukę, kurią paveldėjo iš Nikolia. Tai ir viskas, ką jai paliko brolis. Su savo permaininga širdim ir su polinkiu į pakrikas meilės istorijas.

Automobilis pajudėjo. Klotilda uždėjo ranką Frankui ant kelio ties jo šortų krašteliu.

Pasatas tyliai riedėjo tarp jūros ir kalnų. Spalvos zenite pakibusios saulės šviesoje atrodė kone per ryškios, prisodrintos kaip senovinio atviruko gamtovaizdyje.

Svajonių atostogos panoraminiame ekrane.

Viskas jau buvo užmiršta. Vėjas nupūs čiobrelių puokšteles dar nakčiai nesibaigus.

„Neatsigręžti, – pagalvojo Klotilda. – Judėti į priekį.

Prisiversti mylėti gyvenimą; prisiversti mylėt savo gyvenimą.“

Ji nuleido langelį, leisdama vėjui kedenti ilgus juodus savo plaukus, saulei glamonėt nuogas kojas.

Samprotauti kaip žurnaluose, samprotauti kaip jos bičiulės, kaip „dešimties laimės pamokų“ pardavėjai.

Laimė – taip paprasta, pakanka ja tikėti!

Tam yra atostogos: giedras dangus, jūra, saulė.

Tikėti ja.

Prikaupti iliuzijų likusiems metams.

Klotildos ranka slystelėjo kiek aukščiau Franko šlaunimi; ji atlošė galvą, atstatydama kaktą pernelyg mėlynam lyg dirbtiniam dangui. Ekranas. Apgaviko Dievo ištempta uždanga.

Frankas virptelėjo; Klotilda merkė akis. Automatiškai. Atjungdama pirštus nuo minčių.

Atostogos skirtos ir tam.

Įdegę kūnai, nuogi kūnai, karštos naktys.

Kad palaikytų geismo iliuziją.